

タフ

TOUGH:
Hot Target 5

Kaoru Iwamoto

Illustration: Bosco Takasaki

Translation: Neco Maid

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

TOUGH 5

Hot Target

Kaoru Iwamoto เขียน

Bosco Takasaki ภาพ

Neco Maid แปล

เรื่องราวนี้เป็นเพียงเรื่องแต่ง
ตัวละครไม่มีอยู่จริง
และไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ
กับสถานที่หรือองค์กรที่กล่าวถึงในเรื่องทั้งสิ้น

Contents

TOUGH Act.7

Hot Target.....8

วันอันแสนสุขกลางฤดูใบไม้ร่วง.....202

After Words.....218

Characters

นากาเสะ ทาคามิ

เพื่อนสมัยเรียนมัธยมของชินโง
และอิบิคิ ย้ายกลับมาจาก
ต่างประเทศ เป็นเกย์

คามิคุระ อิบิคิ

ตำรวจประจำสถานีชิบูยะจูโอ เป็นคน
เข้มๆ ไม่กลัวใคร เคยเป็นเพื่อนสนิท
กับชินโงมาก่อน แต่หน้าร้อนของช่วง
มัธยมปลายปีที่สามเขาใช้กำลังกับ
ชินโงโดยที่เจ้าตัวไม่ยินยอม ทำให้
ความสัมพันธ์ต้องห่างเหินกันไป
โดยไม่มีการติดต่อกันเลยถึงแปดปี

อิรามะ ชินโก

กราฟิกดีไซเนอร์ หน้าตา
สะสวยเพราะมีเชื้อชาว
รัสเซียอยู่หนึ่งในแปดส่วน
แต่ตัวตนที่แท้จริงกลับเป็น
เด็กหนุ่มที่แสนธรรมดา
หลังจากที่ได้พบกับฮิโบริ
อีกครั้งก็กลายเป็นคน
เจ้าปัญหา Troublemaker
มาตลอด

ฮารุฮิโตะ ชุน

ตำรวจรุ่นน้องของฮิโบริ
เป็นเด็กหนุ่มใสซื่อ
มีชื่อเล่นว่าฮารุคุง

คามิคุระ ซากุระ

ภรรยาพี่ชายของฮิโบริ
ซึ่งเสียชีวิตในหน้าที่
เป็นผู้ดูแลร้านอาหาร
ชื่อซากุระ

TOUGH Act.7

Hot Target

บทนำ

กลิ่นทะเลจางๆ พัดผ่านเข้ามาทางหน้าต่างที่เปิดออกจนกว้าง
ได้ยินเสียงคลื่นพัดเข้ากระทบฝั่งและถอยห่างกลับไปยังทะเลที่

ลมสงบ

มุมหนึ่งของห้องซึ่งย้อมไปด้วยแสงสลัวสีส้มของโคมไฟ ผู้ชายที่
กำลังนั่งไขว่ห้างบนโซฟาบุหนังทั้งตัวขยับขาขวาของเขาเพื่อเปลี่ยนท่า
ในหน้าใหญ่ที่แค่มองก็รู้ว่ามีส่วนเล็ดลอดต่างชาติผสมของเขาแฝง
ความหวานในดวงหน้าเล็กน้อย สันจมูกเรียวโด่ง ตาสองชั้นเป็นเส้นชัดเจน
ริมฝีปากอวบอิมได้รูป เส้นผมดำหยักศกเป็นลอนอ่อนๆ

นิ้วเรียวยาวส่งให้มือสวยสง่าจับแก้วช็อตขึ้นแตะริมฝีปาก และ
ค่อยๆ ละเลียดลิ้มรสน้ำสีอำพันที่ละน้อยอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยปากออกมา
ว่า

“น้องชายของนายตำรวจที่คุณเก็บไปเมื่อสิบปีก่อน กำลังตามสืบ
ความเกี่ยวข้องของคุณกับผม”

คำพูดนั้นทำให้ผู้ชายที่นั่งตรงเก้าอี้อาร์มแชร์ขยับตัวเล็กน้อย

แค่มองเฉยๆ ก็รู้ว่าผู้ชายคนนั้นใส่ชุดสูทราคาแพงซึ่งสั่งตัดเย็บ
มาเป็นอย่างดี ผมหวีเรียบจัดทรงอย่างประณีตมีสีเหงือกขาวแซม อายุ
ประมาณห้าสิบ ลำตัวใหญ่หนาเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อที่น่าจะเป็นผลจาก
การฝึกศิลปะป้องกันตัว ไหล่ตั้งตรง ใบหน้าเหลี่ยมกรามใหญ่บาน และ
ดวงตาเรียวเล็กเหมือนจิ้งจอกกำลังจ้องมองผู้ชายผมดำ

“...ไม่ได้ทำอย่างนั้นซะหน่อย”

เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงแห้งๆ ดังแผ่วอยู่ในลำคอ ผู้ชายผมดำ —ซาเอกิ

จึงหัวเราะเบาๆ

“ก็จริง พ่อผมเป็นคนสั่ง ต้องบอกว่าคนที่ลงมือจริงคือคนของแก๊ง
วิวจินไถถึงจะถูก แต่คุณไม่ใช่เหรอกี่มาขอให้พ่อผมทำแบบนั้นนะ คุณ
ชิมามโตะ”

ชายวัยกลางคนที่ชื่อชิมามโตะหลบตา ซาเอกิไม่รอช้าจัดการไล่
ต้อนให้จนมุม

“เพราะห่วงเรื่องตัวเองมือสกปรกจากการรับเงินใต้โต๊ะ คุณเลย
ส่งมานายตำรวจอนาคตไกลที่สืบทอดคอร์รัปชันของตำรวจชั้นบริหารกับ
แก๊งอิทธิพล —คุณเป็นคนวางแผนให้ฆ่าลูกน้องตัวเองที่เป็นตำรวจ
เหมือนกันระหว่างเกิดความวุ่นวายจากการปะทะ...มาขอให้พ่อผมทำเรื่องเลวๆ
ขนาดนี้ ไม่รู้พ่อผมยอมรับปากไปได้ยังไง แต่พ่อผมเป็นยาภูเขา ทำเรื่องเลวๆ
ก็ไม่แปลก ไม่เหมือนคุณที่เป็นนายตำรวจใหญ่...กินะ ยาภูเขา กับตำรวจ
เป็นเหมือนเหรียญเดียวกันแต่คนละด้านอย่างที่พูดกันจริงๆ นั่นแหละ”

ทั้งถูกข่มขู่และเสียดสี ชิมามโตะจึงทำหน้าไม่พอใจ

“แหม น้องชายมารู้ความจริงเข้าก็ต้องโกรธแค้นเป็นธรรมดา”

ชิมามโตะเขม่นตาโกรธซึ่งใส่ซาเอกิซึ่งกำลังทำท่าที่ตีใจ เขา
ไต่เต้าขึ้นมาจนได้ยศตำแหน่งระดับสูงในกรมตำรวจ ทุกวันมีแต่ส่งลูกน้อง
ให้ทำตามจนเคยชิน แต่ซาเอกิกลับไม่สนใจ

“ผ่านไปสิบปี น้องชายยังคงสืบหาความจริงให้พี่ชาย และกำลัง
จะมาจัดการคุณเพื่อล้างแค้น เวรกรรมนี้มีจริงสินะ พี่ชายเป็นตำรวจชั้น
อัสึทเหลยอ่อนหัดไปหน่อย แต่น้องชายเป็นตำรวจสายปฏิบัติงานท้องที่มี
ประสบการณ์ เป็นคนที่ต่อกรยากมากนะ”

“.....”

“อันที่จริง ผมเองก็เสียหายไปมาก ‘เส้นทางชายยาเหยาโถว’ ใน
ย่านชินยุยะนะ คนขายของเราโดนจับไปหมดจนแทบไม่เหลือแล้ว แกมมัน
ยังไม่หยุดในเขตตัวเอง หลายเดือนมานี้มันเข้ามาสืบถึงคานุกิจิ ทำตัวเป็น

หมาตำรวจเหียวดมกลิ่นไปทั่ว — เป็นเหตุทำให้ผมโดนยกเลิกธุรกิจ คำขายกับใครไม่ได้เลย คุณเองถ้ามัวแต่มองว่าเป็นแค่นายตำรวจท้องที่แล้วปล่อยไปเรื่อยๆ อาจจะมีกระเด็นตกเก้าอี้เข้าสักวันก็ได้”

“...แล้วจะให้ผมทำยังไง”

“เรื่องนี้ไปคิดเอาเอง แต่ผมจะคอยช่วยก็แล้วกันนะ”

ซาเอกิเหี้ยยตรึมฝึปากยิ้มอย่างเยือกเย็นและพึมพำราวกับพูดกับตัวเอง

“ถ้าเกิดคุณหลุดจากตำแหน่งตอนนี้ ทางผมก็คงเดือดร้อนเหมือนกัน”

1

“ชินโง เอาหมูสามชั้นออกมาให้ทีสิ”

ในที่สุดก็ได้ยินเสียงเรียก

ขณะชอยหอมหัวใหญ่บนเขียงก็ต้มน้ำให้เดือดไปพร้อมกัน เมื่อ น้ำเดือดจึงใส่บรอกโคลีลงไป จากนั้นเอาหอมหัวใหญ่ที่เพิ่งชอยเสร็จลง ผัดในกระทะ และตักบรอกโคลีที่ต้มได้ที่แล้วใส่ลงในกระชอนให้สะเด็ด น้ำร้อน — ผมนั่งเฝ้าคางบนโต๊ะอาหารมองดูฮิโบริคังวนอยู่ในครัว เมื่อได้ยิน คำสั่งจึงรีบยื่นชิ้นราวกับบรอกโคลีนี้มานานแสนนาน

วันนี้ผมตั้งใจเต็มที่จะเป็นลูกมือทำอาหารจึงใส่ผ้ากันเปื้อนรอ แต่เพราะความซุ่มซำมจนทำพลาดไปหลายอย่าง จึงถูกฮิโบริคินำยักษ์สั่ง ให้นั่งรอเมื่อสามสิบนาทีที่แล้ว “ไม่ต้องช่วยหรอก นายนั่งรอนิ่งๆ ก็พอ” ผมทำหน้าสลดแต่ก็ต้องถอยออกมานั่งรอที่โต๊ะอาหาร และนั่งรอเงียบบน โดยหวังว่าเขาจะเรียกอีกครั้ง

(...แต่ผมก็ผิดเองที่ทำหัวหอมซึ่งซอยเสร็จแล้วตกพื้นทั้งสามหัว)

คราวนี้แหละผมได้โอกาสแก้ตัวแล้ว จึงรีบลุกขึ้นอย่างอีกheim

“ว่าไงนะ หมูสามชั้นเหรอ”

“หมูสามชั้นที่ยังไม่ได้หัน อยู่ในช่องฟรีซนั่นแหละ”

พอได้รับคำสั่งผมจึงรีบไปที่ตู้เย็นขนาดใหญ่ตรงมุมห้องครัวด้วยความดีใจ แต่หลังจากดึงช่องตรงกลางออกด้วยความหวังและมองเข้าไปในช่องแช่แข็ง ก็ต้องอึ้งไปพักหนึ่ง เพราะในช่องนั้นมีถุงใส่ของแช่แข็งเรียงกันอยู่จนเต็มตู้

“หมูสามชั้น...อันไหนเหรอ”

ลองหยิบถุงขึ้นมาดูแล้ว แต่ไม่ว่าจะดูถุงไหนข้างในก็เป็นก้อนเนื้อสีชมพูเหมือนกันหมด สำหรับผมยังแยกไม่ออกด้วยซ้ำว่าเป็นเนื้อไก่หรือเนื้อหมูหรือเนื้อวัว

ฮิบิคือผู้ชายตัวสูง 186 ซม. ร่างใหญ่หน้าตาคมเข้ม เสียข่มขู่ต่า นุ่มนวล เป็นคนง่ายๆ ไม่ปรุงแต่ง แต่กลับมีงานอดิเรกที่ใครก็นึกไม่ถึง อย่าง ‘การทำอาหาร’ ผมเสียอีกกลับไม่มีความสามารถด้านนี้เอาเสียเลย แถมยังไม่เคยทำอาหารอะไรเป็นเรื่องเป็นราว คิดว่าถึงจะไม่ใช่เนื้อแช่แข็ง ผมก็คงแยกไม่ออกอยู่ดี

“เขียนไว้ที่ถุงไง”

ฮิบิตอบกลับไปกับผมซึ่งงะงะหาไม่เจอ ขณะถือมีดหันอะไรบางอย่างบนเตียง

“เอ...อ้อ จริงด้วย 7/14...อันนี้เป็นวันที่สิ้นะ”

ระหว่างเอามือปิดเกล็ดน้ำแข็งบนหน้าตู้และอ่านลายมือของฮิบิสิ พออ่านไปหลายถุงเข้าปลายนิ้วของผมก็เริ่มเย็นและเริ่มชา

“อือ...เย็นจัง แล้วนี่อะไร สันในก้อน...ไม่ใช่ จันอันนี้ละ เนื้อวัว ทำซาซิมิ...ก็ไม่ใช่อีก อันต่อไป...หมูสามชั้น...อันนี้ไง! เจอแล้ว”

ขณะหยิบถุงใส่หมูสามชั้นขึ้นมาและลุกขึ้นยืนทำหน้าภูมิใจ ปลาย

นิ้วมือที่ชาเพราะโดนของเย็นเป็นเวลานาน ก็เผลอทำถุงแช่แข็งหลุดมือร่วง
ลงมาโดนปลายเท้าซ้ายเข้าอย่างจัง

เสียงก้อนแข็งๆ กระแทบพื้นดังขึ้นพร้อมกับความเจ็บปวดที่ปลาย
นิ้วเท้า

“เจ็บ!...”

เสียงร้องลั่นของผมทำให้ผู้ชายที่อยู่หน้าข้างหันมามอง

“เป็นอะไรไปเหรอ?”

เขารีบวางมิดและเข้ามานั่งลงตรงหน้าผม ซึ่งกำลังอดตัวกุมปลาย
เท้าทันที

“มันหล่น...เนื้อ...เท้า...เจ็บ...มากเลย เจ็บ”

เพราะเจ็บมากจนสติแตก ผมจึงร้องไม่เป็นภาษาบอกอาการที่
ตัวเองเป็นอยู่

ฮิบิกิขมวดคิ้วทำหน้าราวกับตนเองก็รู้สึกเจ็บไปด้วย

“รู้แล้ว ขอฉันดูหน่อยนะ”

เขาค่อยๆ ดึงมือผมออกและยกเท้าซ้ายขึ้น ค่อยๆ คลำปลาย
นิ้วโป้งซึ่งเป็นรอยขีดสีแดงอย่างระมัดระวัง

“เป็นรอยแดง...แต่ไม่มีแผลนะ ค่อยๆ ขยับดูหน่อย — ขยับ
ได้ไหม ถ้าได้ก็แสดงว่ากระดูกไม่หัก แต่นานไปอาจจะห่อเลือดแล้วเปลี่ยน
เป็นสีดำ”

หลังจากอธิบายด้วยท่าที่โล่งใจแล้ว ก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้และถาม
ด้วยความเป็นห่วง

“เป็นไงบ้าง ยังเจ็บอยู่ไหม”

ความเจ็บตอนแรกลดไปมากแล้ว แต่ผมยังอยากอดอ้อนจึงพยัก
หน้ารับ ก็แหม...ทั้งวันนี้เป็นวันหยุด แต่ฮิบิกิกลับเอาแต่ยุ่งอยู่ในครัวตั้งแต่
เช้าไม่ยอมสนใจผมเลย แถมพอผมเข้ามาช่วยแล้วทำพลาตแค้นิดเดียว
กลับโดนทำหน้าดุใส่ สิ่งให้ ‘ประจำที่’ อีก

“...เจ็บ”

เพราะอยากถึงความสนใจจากผู้ชายที่เอาแต่ใส่ใจเรื่องปรุงรสอาหารไม่กระดับไฟบนเตา ผมจึงแกล้งทำเสียงเหมือนเจ็บมาก ตามด้วยชุกจุกเข้ากับแขนใหญ่ล่ำและถูไถไปมา

ทันใดนั้นใบหน้าผมเข้มของผู้ชายตรงหน้าก็ขมวดคิ้วเข้ม

“เจ็บตรงไหน”

น้ำเสียงปลอบขวัญฟังแล้วรู้สึกอุ่นใจ ผมทิ้งตัวนั่งลงกับพื้นและยื่นแขนทั้งสองข้างให้เขาดู

“...นิ้วมันเจ็บไปหมด โดนน้ำแข็งกัดแน่เลย”

จะเป็นไปได้ไงกัน! ผมนึกแย้งตัวเองในใจแต่ผู้ชายตรงหน้ากลับทำสีหน้าอ่อนโยน

มือใหญ่นำยื่นมาจับข้อมือเบาๆ ก่อนดึงเข้าไปใกล้และจับที่ปลายนิ้ว

เขาจับปลายนิ้วที่เย็นเฉียบอยู่หลายครั้งราวกับพยายามให้ความอบอุ่น อบอุ่นจากริมฝีปากที่แนบเข้ามา ชวนให้เคลิบเคลิ้มมากจนไม่รู้จะบรรยายยังไง ผมหลับตาและปล่อยใจให้ล่องลอย

“สบาย...จัง”

พิมพ์เบาๆ เหมือนคนแพ้และชุกโบทหน้าเข้ากับอกกว้างนั้น

“—ชินใจ”

เสียงทุ้มต่ำแผ่วเบาทำให้สั่นรัวและเนื้อเต้น นี่ใช่ไหมที่เขาเรียกว่าอาการหลงเสียงหล่อ แค่วะชิบเบาๆ ที่ข้างหูก็รู้สึกวาบหวิว...

“ฮิปิคิ...”

เขาปล่อยมือที่จับนิ้วอยู่ออกมาเชยคางของผม ฮิปิคิก็ลงจับปลายจมูกของผม เลื่อนไปที่เปลือกตา แล้วใช้ปลายลิ้นแตะเบาๆ ที่หางตา ตามด้วยสัมผัสริมฝีปากตอนที่ขมับจนไปจบลงที่ใบหู

ริมฝีปากที่พรมจูบไปทั่วใบหน้าและใบหูไล่มายังส่วนสุดท้ายซึ่ง
ยังไม่ได้สัมผัส

“อือ...”

เขาผลักให้ผมเอนตัวลงขณะริมฝีปากยังประกบอยู่

ความเย็นของพื้นซึ่งแผ่นหลังสัมผัส ตรงข้ามกับไอร้อนที่แผ่ออก
จากตัวของฮิโบริ

รู้สึกถึงน้ำหนักตัวของร่างใหญ่กำยำเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ— เพียง
เท่านั้นก็เกิดความต้องการเสียแล้ว ผมคงอาการหนักจริงๆ นั่นแหละ

ขณะที่ผมปล่อยใจให้กระเจิงไปกับอารมณ์รักซึ่งร้อนขึ้นเรื่อยๆ แต่
ฮิโบริกลับทำเพียงแค่จูบล้อมริมฝีปากหลายต่อหลายครั้ง และจบลงด้วย
การจูบผมเบาๆ

จูบเพียงริมฝีปากยังเต็มเต็มไม่อึด ผมจึงยืดแขนออกไปกอด
ลำคอใหญ่แข็งแรงนั้นไว้ พร้อมเผยปากเชิญชวน เมื่อแตะลิ้นสัมผัสกับ
ริมฝีปากของฮิโบริ ลำตัวอันแนบชิดของเขาก็สั่นเทาเล็กน้อย ผู้ชายที่คร่อม
ตัวผมเอาไว้หรือตามอง

“คนกำลังคุมสติอยู่แท้ๆ แต่นายกลับ...เกิดอะไรขึ้นไม่รู้ด้วยแล้วนะ”

น้ำเสียงบอกความต้องการรุกเร้ายิ่งทำให้ร่างกายอ่อนโยบ ในใจ
คิดว่าอยากปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามความต้องการเรียกร้องโดยไม่สน
อะไรอีก

“จะเป็นยังไง...ก็ช่าง”

เมื่อบอกความรู้สึกที่คิดอยู่ในใจออกไป แขนของฮิโบริก็อ้อมมา
โอบหลังเอาไว้ เขาดึงเชือกผ้ากันเปื้อนที่เอวออกแล้วเลิกขึ้นพร้อมชายเสื้อ
จากนั้นคลึงยอดอกชูชันที่เผยตัวออกมาสู่ภายนอก

“ฮือ...”

เพียงเท่านั้นก็ทำให้ร่างกายของผมกระตุกและเปล่งเสียงน่าอาย
ออกมาได้

“อย่าทำเสียงยั่วยวนมากขนาดนั้นสิ ฉันคุมตัวเองไม่อยู่”

“ก็...นาย...”

แม้แต่ตัวผมเองยังรู้ดีว่ายอดเยี่ยมที่ทั้งถูกบีบคั้น และเอาเลิบบิกเบาๆ เป็นบางครั้งนั้น ค่อยๆ แข็งและตึงชันมากขึ้นจนร้อนผ่าวไปถึงท้องน้อย

(แย่แล้ว)

ทำยังไงดี จะทำในที่แบบนี้เนี่ยนะ—

“แข็งขึ้นแล้วนะ”

แม้ฮิบิจะพูดอย่างนั้น แต่เขาแนบตัวเองติดกับต้นขาของผม มาได้ครู่หนึ่งแล้ว

ข้อมือของผมถูกมือใหญ่ของเขารวบและดึงลงไปที่ส่วนล่าง ทันทันที่แต่ละส่วนที่กำลังร้อนฉ่าจนรู้สึกได้แม้สัมผัสผ่านผ้ากางเกง ความรู้สึกเสียวซ่าก็แล่นไปทั่วหลังจนต้องกลืนน้ำลายกลืนความรู้สึกเอาไว้

“...นายต้องการใช่ไหม”

น้ำเสียงแผ่วเบาถาม แต่ผมส่ายหน้าปฏิเสธ

เป็นเพราะรู้สึกตะขิดตะขวงใจหากจะมีอะไรกันบนพื้นห้องครัวแบบนี้

“ฮึก ฮะ”

เสียงร้องดังขึ้นเมื่อถูกจูบไล่ส่วนที่พองตัวขึ้นบนกางเกงเดนิม สัมผัสกระตุ่นผ่านผ้ากางเกงเพียงเบาๆ ยิ่งเร้าให้ต้องการมากขึ้นจนต้องส่ายสะโพก ขณะเดียวกันยอดเยี่ยมที่แข็งชูก็ถูกริมฝีปากรุกเร้า

“ฮิ...ฮิบิ”

ถูกเร้าทั้งข้างบนและล่างแบบนี้

“ทน...ไม่ไหว...แล้ว”

ความอดกลั้นและสติที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิดกระเจิงไปไกล พร้อมกอดคอผู้ชายตรงหน้าเอาไว้แน่น

“ฉันต้องการ...ทำนะ”

ผมอดอ้อนด้วยน้ำเสียงซะอื่น แต่ทันใดนั้น

ปิด ปิด ปิด ปิด ปิด

เสียงเตือนจากเครื่องจับเวลาดิจิทัลระคายหูก็ดังขึ้น

(เสียงเครื่องจับเวลา?)

ฮิปีรีบลุกขึ้นยืนขณะที่ผมยังคงตัวแข็งทื่อ

เขารีบโดดกลับไปยังหน้าเตา ปิดไฟ ยกหม้อต้มพาสต้ามาอย่าง
อ่างล่างจานเพื่อเทน้ำร้อนทิ้งไป จากนั้นเทเส้นพาสต้าลงในกระชอนเพื่อ
ให้สะเด็ดน้ำ หันไปหยิบกำปั้นลงบนเครื่องจับเวลาที่ยังคงดังอยู่ให้หยุดโดย
ไม่ยอมแรง แล้วค่อยยกกลับมาเอาพาสต้าใส่ลงในชามสแตนเลสพร้อมเท
น้ำมันมะกอกลงไปคลุกเคล้า

ทุกขั้นตอนทำจนเสร็จสมบูรณ์โดยไม่สะดุด ในที่สุดเสียงถอน
หายใจอย่างโล่งอกก็ดังขึ้น พร้อมกับหันมามองผมซึ่งยังนั่งงออยู่บนพื้น

ดวงตาคู่นั้นยังคงเปี่ยมไปด้วยไฟแห่งความปรารถนา ใบหน้าฉาย
แววสับสนและเขินอายอย่างบอกไม่ถูกที่ตัวเองเกิดอารมณ์ขึ้นมาระหว่าง
ต้มเส้นพาสต้า สายตาของเขาจ้องมองมาที่ผมซึ่งมีสีหน้าเหมือนกัน

และแล้วริมฝีปากที่รูกเร้ายอดอกของผมจนถึงเมื่อครูนี้อีกเอยคำพูด

“รอจนกว่าจะเตรียมอาหารเสร็จได้ไหม”

เสียงทุ้มต่ำอ่อนโยนถาม ผมจึงพยักหน้าที่กำลังแดงก่ำ

—และ

หลังเสร็จจากการเตรียมอาหารแล้ว ยังเหลือเวลาอีกหนึ่งชั่วโมง
ก่อนเวลานัด พวกเราจึงนอนกอดกันในห้องนอนฮิปี

ร่างกายของผมถูกรูกรูเข้าทุกส่วน ทั้งลามเลียและลิ้มรส กระทั่ง
ผู้ชายของผมทำทุกอย่างจนพอใจและอึมอึม จึงค่อยๆ ก้าวลงจากเตียง
ไปช้าๆ รวากับราชสีห์ที่กินเหยื่อจนพอใจแล้ว

เขาก็มองจูบลงที่เส้นผมอย่างอ่อนโยน เมื่อเห็นผมยังไม่ฟื้นตัวดี
และนอนหมดแรงอยู่ กระซิบเบาๆ ว่า

“ฉันไปอาบน้ำก่อนนะ”

“...ฮือ”

ฮิโบริก็ออกนอกห้องไปแล้ว แต่ผมซึ่งยังคงจมอยู่กับความสุขหลัง
แสดงความรักต่อกันยังขยับตัวไม่สะดวกนัก จึงทำได้เพียงพลิกตัวเปลี่ยน
ท่านอน

(ถึงจะอย่างนั้นก็เถอะนะ)

สายตามองเหม่อขึ้นไปบนเพดาน ได้เวลาคุ่นคิด

รู้สึกเพราะแต่ละตัวกันยังพอเข้าใจได้ แต่ปัญหาอยู่ตรงสถานที่
ต่างหาก มาเริ่มทำอย่างนั้นอย่างนั้นกันในครัวที่มีน้ำต้มเดือดบนเตาที่มันก็เกิน
ไป

(แถมผมยังเป็นฝ่ายเริ่มอีก)

แต่ผมเองไม่ได้ตั้งใจอยากอดอดอันจนไม่เลือกสถานที่และเวลา
สักหน่อย

เป็นเพราะอาทิตย์ที่แล้วฮิโบริยุ่งมากจนไม่มีเวลา...แต่ถ้าจะให้
สารภาพตามตรง เราทั้งคู่ต่างก็อดอันมานานจริงๆ นั่นแหละ

คนรักทำงานยุ่งจนไม่มีเวลาให้ เขาทำงานเป็นตำรวจประจำสถานี
ชิบูยะจูโอ ชื่อของเขาคือ คามิคุระ ฮิโบริ

ผมพบกับฮิโบริครั้งแรกตอนฤดูใบไม้ผลิสมัยเป็นนักเรียนมัธยม
ต้น ชั้นปีที่ 1 เราคบหากันเป็นเพื่อนและผ่านเรื่องราวต่างๆ มาจนกระทั่ง
ปัจจุบันนับเวลาได้เกือบสิบห้าปีแล้ว แม้จะบอกว่าเกือบสิบห้าปี แต่ก็มีช่วง
เวลาที่เราดัดจริตจากกันไปเป็นเวลาแปดปี เป็นเวลาแปดปีที่ว่างเปล่า แต่
เมื่อฤดูร้อนปีที่แล้ว เราได้พบกันอีกครั้งโดยบังเอิญ นับจากวันนั้นถึงวันนี้
ก็เกือบหนึ่งปีแล้ว

ในช่วงเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมา เหตุร้ายต่างๆ พากันดาหน้าเข้ามาในชีวิตของผมอย่างไม่หยุดหย่อน ทั้งโดนวิ่งราวกระเป๋า สตอล์กเกอร์โรคจิตทางเน็ต สู้กับแก๊งโกงราคาที่ดิน เหตุล่าสุดก็น้องสาวถูกลักพาตัว เกิดแต่เรื่องร้ายๆ เหมือนเทศกาลแห่งหายนะที่ไม่มีจบสิ้น จนผมอดคิดไม่ได้ ไม่ตัวผมเองก็อิบิคิดต้องมีคนใดคนหนึ่งเป็นบุคคลต้องสาปที่พาแต่เรื่องวุ่นวายมาไม่หยุดแน่ๆ

ทุกครั้งที่เกิดเหตุ ผมมักจะฟาดอารมณ์ใส่อิบิคิด ต่างคนต่างไม่ยอมและมีปากเสียงทะเลาะกันทุกครั้ง —ผมอ่อนไหวปล่อยให้อารมณ์ครอบงำมาตลอด

เมื่อมองย้อนกลับไป ผมคิดว่าสาเหตุที่ทำให้อารมณ์แปรปรวนแปรเตี้ยวดีเตี้ยวร้ายของผมล้วนมาจากอิบิคิดทั้งหมด...เป็นสาเหตุง่าย ๆ เพียงเท่านั้นเอง ผมน่าจะรู้ใจตัวเองมาได้ตั้งนานแล้ว

ฤดูร้อนของมัธยมปลายปีสุดท้าย ตั้งแต่ถูกคนที่คิดว่าเป็นเพื่อนสนิทหักหัวใจจนยับเยิน หัวใจของผมก็ตายด้านไม่เปิดรับความรู้สึกที่เรียกว่ารักกับใครอีกเลย ดังนั้นผมจึงแกล้งสมการความรักง่ายๆ ที่แม้แต่เด็กมัธยมยังเข้าใจไม่ได้

ผู้ชายที่ตัวเองคิดมาตลอดว่าเกลียดแสนจะเกลียด ทั้งแค้นจนไม่อยากจะเห็นหน้า แต่วันนี้ผมยอมรับความจริงว่าผมรักผู้ชายคนนั้นต่างหาก

ยิ่งไปกว่านั้น ความรักครั้งนี้ยังอกเงยอยู่ในใจมาตลอดตั้งแต่วันแรกที่พบเขา—

ใช้เวลากว่าสิบห้าปี ถึงรู้ความรู้สึกตัวเอง

(หืม?)

คิดมาถึงตรงนี้ผมก็เกิดสงสัยในเรื่องง่ายๆ ขึ้นมา

ถ้ารักแรกของผมคืออิบิคิด และตลอดเวลาสิบห้าปีผมรักอิบิคิดเพียงคนเดียวมาตลอด แบบนี้ผมก็เป็นเกย์ใช่ไหม

ไม่น่าใช่ เพราะผมไม่เคยใจเต้นรัวหรือมีความต้องการกับผู้ชายคนอื่นนอกจากอิบิคิดเลย

อาจเป็นเพราะเลือดผสมเชื้อสายสลอฟหนึ่งในแปดที่อยู่ในตัว ทำให้ผู้คนมักพูดถึงผมว่า ‘รูปร่างหน้าตาต่างไปจากคนญี่ปุ่นทั่วไป’

ผิวขาว ดวงตาสีแอสเกรย์ ผมสีอ่อนและสว่าง แถมยังหน้าหวาน ค่อนข้างไปทางผู้หญิง จึงถูกเพศเดียวกันมาเกาะเกะและลวนลามอยู่หลายครั้ง

ครั้งยังเป็นนักเรียนมัธยมทั้งตอนต้นและปลาย ผมถูกส่งไปอยู่โรงเรียนประจำที่มีแต่ชายล้วนและต้องอยู่หอพัก ตอนนั้นผมได้รับจดหมายรักจากพวกผู้ชายที่หิวโหยเป็นจำนวนมากจนอยากกรีดร้องออกมาดังๆ และตั้งแต่เริ่มทำงานในสายอาชีพกราฟฟิคดีไซน์เนอร์ ก็มักมีเกย์ทั้งที่รู้จักกันจากเรื่องงานและทำงานเป็นช่างภาพมาจีบบ้าง...

แต่ไม่มีแม้แต่ครั้งเดียวที่ผมสนใจใครจนอยากสานสัมพันธ์ด้วยเลย

แม้จะไม่สนใจผู้ชายด้วยกัน แต่ก็ไม่มีผู้หญิงคนไหนที่ทำให้ผมสนใจมากเป็นพิเศษ ไม่ได้หมายความว่าไม่เคยมีผู้หญิงมาสารภาพรักกับผม แต่เป็นเพราะผมยังไม่เคยพบคนที่ผมอยากคบหาเป็นคนรักเลยสักครั้ง

เวลาแปดปีที่ตัดขาดจากฮิโบริ ผมมีทั้งเพื่อนและงานที่ดี ทุกวันของผมเป็นชีวิตที่มีแต่ความสงบสุข แต่กลับเป็นชีวิตที่ขาด ‘บางอย่าง’ ที่สำคัญมากไป

แล้วชิ้นส่วนที่ขาดหายไปนั้นคืออะไร

หัวใจของผมสั่นไหวเมื่อพบกับผู้ชายที่หายไปแปดปีอีกครั้ง เป็นเวลาหนึ่งปีที่มีแต่ความวุ่นวายใจ แต่หัวใจของผมก็เฝ้าค้นหาคำตอบตลอดมา

และในที่สุด เมื่อสองเดือนก่อนผมคิดว่าตัวเองเข้าใจคำตอบนั้นแล้ว

เป็นช่วงหลังจากการต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตายกับซาเอกิ —ผู้ชายที่เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตในหน้าที่ของพี่ชายฮิโบริ

TOUGH Act.7 Hot Target

—ตลอดชีวิตฉันมีแต่นายคนเดียว

—ฉันรักนายที่สุด

ดวงตาแน่วแน่กับคำสารภาพรักที่หนักแน่น

มันทำให้หัวใจของผมซาบซึ้งและเต้นแรงเมื่อนึกถึง เป็นความหวานที่หล่อเลี้ยงหัวใจแม้แต่ตอนนี้ก็ยังไม่จางหาย

ทุกครั้งที่นึกถึง หัวใจของผมจะบีบรัดจนใบหน้าร้อนผ่าวไปด้วย
(ไม่ได้ ไม่ได้...เดี๋ยวก็จะมากขึ้นแล้ว)

ผมตบแก้มทั้งสองข้างเพื่อเรียกสติตัวเองคืนมาก่อนจะผุดตัวลุกขึ้น ทั้งที่ยังเมื่อยตัวเล็กน้อย แต่ก็ตั้งใจเดินออกจากห้องนอนไปอาบน้ำ และเป่าผมให้แห้ง เมื่อใส่เสื้อผ้าแต่งตัวเรียบร้อยจึงเดินไปที่ห้องนั่งเล่น ที่นั่นฮิโตะจัดโต๊ะเตรียมเอาไว้แล้ว

“โทษที่ออกมาช้า เดี่ยวฉันช่วย”

ฮิโตะที่อยู่ในห้องครัวบอกผมซึ่งเอ่ยปากจะช่วยว่า “ฉันนายเอาก้าววงให้ครบจำนวนคนก็แล้วกัน”

“ได้เลย”

ผมหยิบแก้วเปียร์และแก้วไวน์ออกจากชั้น นำไปจัดวางที่โต๊ะอาหาร

บนโต๊ะอาหารมีอาหารหลายอย่าง ทั้งสลัดผักเคลของกับหอมหัวใหญ่ หมูสามชั้นต้มซีอิ๊ว ปูม้าผัดผงกะหรี่ พาสตาแฮมดิบบกับอะโวคาโด ครีอกเก็ตทอดเป็นภูเขา... ขณะที่ผมเฝ้ามองอาหารที่ฮิโตะทำและทยอยนำมาวางบนโต๊ะพลางกลืนน้ำลายอยู่นั่นเอง เสียงกริ่งเรียกที่ประตูก็ดังขึ้น ตอนนี้เป็นเวลาห้านาทีก่อนเวลานัดหนึ่งทุ่ม

“มาแล้ว! มาแล้ว! มาแล้ว!”

ผมรีบวิ่งไปที่หน้าห้องและเปิดประตูออก

ที่นั่นมีผู้ชายหน้าตาคนหนึ่งยืนยิ้มแฉ่งรออยู่ ผมสืดำซอຍໄລ่ระดับมีสไตล์ คิ้วซึ่งกันมาอย่างดีโค้งเป็นรูปคันศร ไม่เห็นหีได้ตาเป็น

สัญลักษณ์ประจำตัว นากาเสะ ทาคามิเป็นเพื่อนสนิทที่ตัดไม่ขาดของผม กับฮิบิกิมาดั้งแต่สมัยยังเป็นนักเรียนมัธยมทั้งต้นและปลาย

“ชินโง ไม่เจอกันนานเลยน้ำ~ ว้าว อะไรกัน น่ารักเหมือนเดิม ไม่เปลี่ยนเลย”

เขาทักทายแสดงความดีใจพร้อมกอดผมแน่น ด้วยความที่เคยเป็นนักเรียนนอกจบจากอเมริกา เพื่อนเก่าของผมคนนี้จะทำตัวว่าเร่ร่อนเหมือนฝรั่งอยู่เสมอ

“จริง ไม่เจอนานมากเลย เข้ามาสิ เข้ามา สตีฟด้วย”

“ไม่ได้พบกันนานเลยนะครับ ผมต้องขอขอบคุณและซาบซึ้งใจมากที่เชิญพวกเรามารับประทานอาหารวันนี้”

ผู้ชายผิวขาวชาวอเมริกันใส่แว่นทรงกลมซึ่งยื่นอยู่ด้านหลังทาคามิ ค้อมร่างสูงของเขาโค้งคำนับขอบคุณและทักทายแบบญี่ปุ่นอย่างสวยงาม ผู้ชายผมสีทองตาสีฟ้าคนนี้เป็นคนรักของทาคามิ ทั้งคู่อาศัยอยู่ด้วยกันที่แมนชั่นย่านคางุระซากะ สตีฟเป็นชาวอเมริกันแต่เลือกเรียนและค้นคว้าวิจัยวรรณคดีญี่ปุ่นในยุคเอโดะ ปัจจุบันเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยของญี่ปุ่นด้วย เป็นที่รู้กันดีในหมู่เพื่อนว่าเขามักใช้ภาษาญี่ปุ่นที่สุภาพจนเกินควร ผมจึงแอบยิ้มกับภาษาที่สตีฟใช้และเชิญทั้งคู่เข้ามาในห้องนั่งเล่น

“มาเร็วจังนะ ไม่ได้เจอทั้งสองคนนานเลย”

ทาคามิยื่นไวน์ที่ถือมาด้วยให้ฮิบิชิ ผู้ซึ่งเป็นคนชวนทุกคนมาฉลองอาหารมื้อค่ำวันนี้

“ขอบคุณที่เชิญพวกเรามาวันนี้ละ นี่ Opus One¹ ของดีที่เก็บไว้นานแล้ว ฉันเอามาฝากตอบแทนที่เลี้ยงข้าว”

ฮิบิชิซึ่งรับไวน์ไปเลิควินขึ้นข้างหนึ่งเมื่อเห็นฉลากไวน์

“ปี 2012 วินเทจด้วย นี่มันของดีนี่นา”

“ได้เป็นของขวัญมาอีกทีนะ”

¹ ไวน์ชั้นดีที่สุดของอเมริกา สามารถเทียบระดับกับบอร์โดของฝรั่งเศส

“แต่ยังไงก็ต้องขอบคุณ —แล้วงานราปรีนดีใหม่ ตอนนี้น่าจะยุ่งมากสิ”

ทาคามิใช้ภาษาอังกฤษได้เทียบเท่าเจ้าของภาษาจึงนำความสามารถนี้มาใช้งานแปลหนังสือ โดยเป็นฟรีแลนซ์เหมือนผม ช่วงเวลา ก่อนกำหนดส่งงานเขามักจะหมกตัวทำงานในห้องทั้งวันทั้งคืนไม่ต่างจากผม

“เอน่า เดียวมันก็เสร็จ ฉันจะพลาดโอกาสกินอาหารอร่อยๆ ฝีมือชิบิชิไปได้ยังไงกัน”

ทาคามิยกไหล่ตามด้วยการหันไปมองรอบๆ ห้องนั่งเล่นและอุทยานออกมาเบาๆ

“อ้าว ห้องนี้ดูเปลี่ยนไปนะ คราวก่อนที่ฉันมาน่าจะเป็นตอนเน็ตสตอล์กเกอร์ไซ้ใหม่ ตอนนั้นรู้สึกว่ห้องเรียกว่านี้”

คำพูดของทาคามิทำให้ใจของผมเต้นรัวไม่เป็นลำดับ

ความจริงสองเดือนมานี้ ช่วงกลางวันผมทำงานในห้องตัวเอง รอจนถึงเวลาชิบิชิกลับบ้านจึงย้ายมาห้องนี้ซึ่งอยู่ข้างๆ กันและอยู่ด้วยกันจนถึงเช้า —เป็นรูปแบบการใช้ชีวิตที่ทำประจำจนเป็นปกติไปเสียแล้ว

พอมาที่นี้บ่อยเข้าผมก็เอาของที่ตัวเองชอบอย่างพวกกล่องขนมที่ดีไซน์ถูกใจ นิตยสาร ของเล่นพวกตุ๊กตาตัวเล็กๆ ตุ๊กตาฟิกเกอร์ และลูกอม-มิลกี้ของโปรดมาวางไว้ในห้องนี้ ห้องของชิบิชิที่เคยจัดแบบเรียบง่ายและมีแต่ที่ว่าง ดูรกและมีของวางเกะกะมากขึ้น เรื่องนี้ผมเองก็รู้สึกเหมือนกัน

เพราะวันนี้จะมีแขกมาที่บ้าน ผมจึงพยายามเก็บกวาดห้องให้เรียบร้อยที่สุดแล้ว แต่ห้องนี้แทบไม่มีของวางอยู่มาแต่แรกจึงไม่มีทางกลบเกลื่อนความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้...สมกับเป็นทาคามิ ตามหลมจริงๆ

“กะ ก็ช่วงนี้งานยุ่งนี่นา ไซ้ใหม่”

ผมรีบหันไปทางชิบิชิเพื่อขอให้ช่วย แต่เจ้าตัวกลับคุยกับสติฟอยู่ จึงไม่ได้ตอบ มีแต่ทาคามิที่เหลื่อมองผมซึ่งกำลังทำตัวร่อนรน

“ก็ไม่ได้บอกว่าของวางเกะกะจนรกหรือสกปรกซะหน่อย ที่จริงฉันอยากชมว่าดูมีความเป็นมนุษย์ขึ้นมาบ้างต่างหาก”

“อ้อ จั๊นเหรอ”

ทาคามิกินั้วชี้ขึ้นตะแคงและเอียงศีรษะเมื่อเห็นผมมีท่าทางแปลกใจ

“ก่อนหน้านี้อะก็เก็บของเป็นระเบียบเรียบร้อยดีอยู่หรอกนะ แต่มันดูเป็นห้องที่วางของไว้จั่วๆ ไม่เข้ากันเท่าไร มองยังไงก็ไม่เห็น ‘ภาพ’ ของคนที่อาศัยอยู่ที่นั่นเลย...มันไม่มีชีวิตชีวานะ เหมือนเป็นกล่องเปล่าๆ ให้นอนอยู่อาศัยออกไปทำงานแล้วกลับมานอนพักเท่านั้นเอง จุดที่เห็นว่าใส่ใจจัดแต่งอย่างดีสมกับเป็นฮิปปิกิน่าจะมีแต่ห้องครัวจุดเดียวเท่านั้น”

“...ใช่”

จั๊นเหรอ หมายความว่าทาคามิก็รู้สึกเหมือนผม

“แต่ว่าตอนนี้...อืม ฉันรู้สึกว่าเป็นห้องที่มีคนใช้ชีวิตอยู่ในห้องนี้จริงๆ ขึ้นมาแล้วละ”

(ห้องที่มีคนใช้ชีวิตอยู่จริงจั๊นเหรอ)

ฟังดูเหมือนผมกับฮิปปิกิอยู่ด้วยกันแล้ว จึงรู้สึกเขินอายขึ้นมา

ทว่าความจริง ในช่วงกลางคืน เราอยู่ด้วยกันในห้องนี้แทบทุกคืน

“แต่ดูเหมือนว่า...คนที่เปลี่ยนไม่ได้มีแค่ฮิปปิกิคนเดียวสินะ”

พอรู้สึกตัวก็เห็นดวงตาเรียวยาวของทาคามิจ้องมองตรงมา สายตาที่กำลังค้นหาความจริงนั้นที่มึนงงใจของผมจนต้องหลบตาหนี

“อะ อะไรเหรอ”

“ฉันมัวแต่ยุ่งๆ กับการกายภาพบำบัดของสตีฟจนไม่มีเวลา กว่าจะได้เจอพวกนายอีกครั้งก็ผ่านไปตั้งสามเดือนแล้ว...หืม? ...อ้อ เป็นแบบนี้เองสินะ”

คำพูดยาวเป็นนัยแฝงความหมายลึกซึ้งทำให้ผมหน้าร้อนผ่าว

“...อะไรกันเล่า”

TOUGH Act.7 Hot Target

เพราะทนนิ่งเฉยอยู่ไม่ได้จึงถามกลับไป ทันใดนั้นทาคามิกียื่นหน้าเข้ามาใกล้และกระซิบเบาๆ

“ในที่สุดก็ได้กันแล้วใช่ไหมล่ะ”

“นะ...นายพูดอะไร...”

ปฏิเสธไม่ทันขาดคำก็ถูกทุบเข้าที่อกจนตัวงอ

“เหม...หน้าตาบอกชัดเจนว่า ‘มีความสุข’ จนซ่อนไม่มิดขนาดนี้ อย่ามาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้หน่อยเลยนะ”

“อะ...อะไร”

“อะไรเนียชินงิ! ฉันแผลอละสายตาไปแป๊บเดียวก็แทบจะย้ายมาอยู่ด้วยกันแล้วเหอ แถมยังสวยขึ้นอีก จะมากไปหน่อยแล้ว”

ทาคามียื่นหน้าเข้ามามองและยิ้ม ผมได้แต่อ้าปากพยายามจะพูดแก้ตัว

“มะ...ไม่ถึงขนาดนั้นซะหน่อย”

“แต่ว่านะชินงิ โชคดีมากเลยนะที่ได้ผู้ชายดีๆ แบบนั้นมาเป็นคู่ นะ ทั้งทำอาหารอร่อย ใจกว้าง ทำงานก็เก่ง แถมยังมีความซื่อสัตย์จริงใจ ผู้ชายประเภทที่รักใคร่แล้วรอคนนั้นแค่คนเดียวมาได้ตั้งสิบปีนะหาไม่ได้อีกแล้วนะ —ต้องรักษาไว้ให้ดี รู้ไหม”

“.....”

น้ำเสียงห่วงใยและเข้าใจโลกทำให้ผมอีกอึกทำตัวไม่ถูก

เพิ่งมานึกขึ้นได้ว่าสมัยเรียนมัธยมปลายทาคามิเคยแอบชอบฮิบิชิ แม้ตอนนี้จะมีสตีฟแล้วแต่ผมก็ยังลังเลที่จะบอกความจริงกับทาคามิ ขณะผมกำลังครุ่นคิดในใจอยู่นั้นทาคามิก็เลิกคิ้วบางๆ ของเขาและถามด้วยเสียงเบาๆ

“ว่าแต่ ชินงิทำให้เขามีความสุขได้เต็มที่ไหม”

“มีความสุข?”

ทาคามิขยับหัวชี้และขยับไปทางซ้ายที่ทางขวาที่พลางส่งเสียงจู้ จู้

“ช่วงแรกยังทำอะไรไม่เป็นนะมันก็สดใหม่ดีหรอก แต่นานเข้าให้นอนนิ่งเป็นปลาตายเขาจะเบื่อดีได้ง่ายๆ นะ พวกผู้ชายเป็นสิ่งที่ชีวิตที่เอาแต่ใจ เราจะมัวแต่ปล่อยตัวเป็นฝ่ายตามไปตลอดไม่ได้หรอก ต้องหัดเรียนรู้เทคนิคใหม่ๆ บ้าง แต่มากเกินไปก็จะไม่งามอีก ต้องหัดมีจริต — เดียวฉันสอนให้เอาใหม่”

“ทาคา...”

“ถ้าเป็นชินโง ฉันยินดีสอนทุกอย่างที่มีให้เป็นพิเศษเลย ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรเหมือนกันนะ กับชินโง ความเป็นผู้ชายของฉันมันตื่นขึ้นได้ทุกเวลาเลยละ จะบอกว่าจักรวาลของความเป็นฝ่ายรุกถูกปลุกให้ตื่นก็ได้”

“ทาคามิ!?”

“เอาน่า ฉันก็รักเก่งเหมือนกันนะ”

รอยยิ้มที่น่ากลัวและท่าทีรุกเร้าของทาคามิทำให้ผมกลัวจนต้องถอยหลังกรูด แต่กว่าจะรู้ตัวว่าหนีไม่พ้น หลังของผมก็ติดกับผนังห้องแล้ว ผมจึงยื่นทั้งสองแขนออกไปเพื่อยันตัวเขาไว้

“มะ ไม่ดีกว่า เกรงใจ ขอรับไว้แค่ความหวังดีก็แล้วกัน”

ใบหน้าที่ยื่นเข้ามาใกล้หัวเราะเสียงดังเมื่อเห็นผมปฏิเสธอย่างสุดกำลัง

“—ทาคามิ?”

พอรู้ตัวแล้วว่าถูกล้อเล่นจึงทรุดนั่งลงอย่างคนหมดแรง

“ใจร้าย ฉันกลัวจริงๆ นะ...”

“ชินโง... นายนี้ยังซื่อเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนอย่างที่ฉันคิดจริงๆ”

แหละ”

หลังจากหัวเราะออกมาครู่หนึ่ง ทาคามิก็เอามือตบไหล่ผมเบาๆ ใบหน้าที่ผมเงยขึ้นมอง เป็นใบหน้าจริงจังอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน— ทาคามิก็มองตรงมาที่ตาของผม แล้วพูดด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ

“ฟังนะ พวกนายเสียเวลาไปมาก ห้ามหนีอีกนะ”

เป็นกำลังใจและความหวังดีจาก ‘พี่สาว’ ผมจึงตอบรับด้วยสีหน้า
จริงจังเช่นกัน

“...ฮือ”

หลังจากนั้น พวกเราทั้งสี่คนกินอาหารฝีมือฮิบิและเปิดไวน์ชั้นดี
ที่ทาคามิเอามา ทั้งกินทั้งดื่มจนอิ่มและพูดคุยอย่างสนุกสนาน —จนเลย
เวลาเที่ยงคืน ทาคามิกับสตีฟจึงกลับไปในสภาพเมาเต็มที่ ผมออกไปส่ง
ทั้งคู่ที่เดินเข้าไปเช่ามาจนถึงถนนเมจิ เพื่อเรียกรถแท็กซี่ให้และจับพวกเขา
ใส่รถส่งกลับบ้าน

“แล้วเจอกันอีกนะ! วันนี้สนุกมากเลย ฝากขอบคุณฮิบิด้วย”

“ได้เลย เดี่ยวฉันบอกให้ ขากลับระวังด้วย ฝันดีนะ”

ผมโบกมือลาทั้งคู่ที่นั่งรถแท็กซี่กลับไป

เมื่อกลับมาถึงห้องของฮิบิ เห็นเจ้าของห้องกำลังเก็บกวาดงาน
เลี้ยงอยู่

“กลับไปแล้วหรอ เร็วจัง”

“พอดีตรงนั้นเรียกแท็กซี่ไม่ยากนะ —ฉันช่วยนะ”

“น้ำมันติดจานมันลื่น ระวังหลุดมือด้วยก็แล้วกัน”

ที่ฮิบิต้องเตือนเป็นเพราะว่าช่วงแรกๆ ผมทำงานหลุดมือแตก
เป็นประจำ แต่ตอนนี้ น่าจะพลาดแค่ประมาณหนึ่งในสิบครั้ง...ซึ่งก็ไม่ใช่ว่า
เรื่องน่าอวดอยู่ดี

หลังจากรดน้ำร้อนเพื่อชำระคราบน้ำมันต่างๆ บนจานเรียบร้อย
แล้ว จึงเริ่มใช้ฟองน้ำล้าง

ที่ผมอาสาเป็นคนล้างจาน เพราะกังวลว่าตัวเองไม่ได้ช่วยทำ
อาหารเลย มีแต่รอกินอยู่ฝ่ายเดียว

แม้เดิมทีฮิบิเป็นคนชอบจัดการทุกอย่างเอง จนดูเหมือนว่าเขา
คอยทำอะไรให้ผมแทบทั้งหมดด้วยความยินดี แต่ผมคิดว่าผมไม่ควรเอาแต่
พึ่งเขาอยู่ฝ่ายเดียว ซึ่งไม่ใช่เพราะทาคามิรู้ผมแบบนี้หรอกนะ

แต่เพราะถ้าหากเอาแต่พึ่งพาความหวังดีและน้ำใจที่เขามีให้ ผม
อาจกลายเป็นตัวถ่วงและภาระสำหรับอิบิคิสักวันหนึ่งก็ได้

ผมไม่อยากเป็นภาระ

ถ้าเป็นไปได้ผมอยากอยู่กับเขาตลอดไป

และไม่ให้เขาจูมมือ แต่อยากเดินเคียงข้างไปพร้อมกัน

(เพราะตั้งเป้าหมายเอาไว้แบบนี้ ผมจึงเริ่มต้นจากงานพื้นๆ
อย่างเช่นช่วยล้างจาน)

ถึงรู้สึกว่ามันค่อยได้ทำประโยชน์มากนัก แต่ผมก็ล้างจานทั้งหมด
จนเสร็จด้วยดีไม่มีอะไรแตก และโผล่หน้าออกจากห้องครัว

“ทางนี้ก็เสร็จแล้ว”

อิบิคิยืนอยู่ในห้องนั่งเล่นซึ่งเก็บกวาดเรียบร้อยแล้ว โบกมือเรียกผม

“มานี่สิ”

ผมรีบกระโดดเข้าไปหาเขาและโผเข้ากอดอ้อมแขนที่อ้ารับอยู่
ความอุ่นใจเกิดขึ้นทันทีเมื่อถูกกอดอย่างแนบแน่นและได้ยินเสียงหัวใจเต้น
เป็นจังหวะ

(อา...เขารู้สึกเหมือนกันสินะ)

ขณะอิมเมจไปกับสัมผัสลึบไล้ที่หลังอย่างแผ่วเบา จู่ๆ ผมก็
นึกถึงคำพูดของทาคามิเรื่อง ‘เทคนิค’ อะไรนั่นขึ้นมาจนทำให้ใจไม่สงบ
และเผลอเอ่ยปากออกไปโดยไม่ทันคิด

“เอ่อ เออ คือว่า”

“มีอะไรเหรอ” เมื่อถูกถามกลับจึงได้แต่อ้าอึ้ง

“เอ่อ...ไม่มีอะไร...คือ...”

ผมตอบออกไปอย่างไม่เต็มเสียงเพราะไม่กล้า

จะให้เอ่ยปากถามไปตามตรงว่า นายพอใจในตัวฉันดีอยู่ไหม ผม
ก็ไม่กล้าพูดออกไปจริงๆ

แล้วถ้าได้คำตอบว่า ‘ไม่’ กลับมาล่ะ จะทำยังไง

TOUGH Act.7 Hot Target

แม้ความเป็นไปได้จะน้อยแต่ก็พอมี...เมื่อคิดแล้วผมก็เริ่มกลัวขึ้นมา
ถ้าเป็นอย่างนั้น ผมต้องไปเป็นลูกศิษย์ทาคามิจริงๆ ไซ้ใหม่
(ไม่เอาหรือ)

ขณะกริตร้องอยู่ในใจ เสียงของฮิบิกิที่ถามด้วยความสงสัยก็ดังขึ้น
“ทำหน้าแดงแบบนั้น เป็นอะไรไปหรือ”
“ไม่มีอะไร...หรือ”

ผมตอบด้วยเสียงเบาๆ จึงถูกจับคางให้เงยขึ้น ใบหน้าดิบเถื่อน
เหมือนสัตว์ป่ามองตรงมาทำให้ใจเต้นอยู่ไม่นาน สายตาที่แหลมคมคู่นั้น
ก็เริ่มดูออกว่ามีเรื่องปกปิดเอาไว้

“นั่นไม่ใช่หน้าของคนที่ไม่ทำอะไรในใจตรงไหนกัน”
“บอกว่าไม่มีก็ไม่มีสิ!”

ฮิบิกิชะงักไปเล็กน้อยและเอียงคอ
“...นายคิดว่าจะหลอกคนที่เป็นตำรวจได้งั้นหรือะ”
“หนวหนุ่!”

ผมตวาดใส่เขาด้วยความโมโห แต่ภายในดวงตาดำกลับคุ้ยๆ กลับ
ลุกโชน

“ถ้ายังพูดไม่รู้เรื่องละก็...”
เสียงทุ้มต่ำดังขึ้นเป็นการขู่
“เดี๋ยวฉันถามจากร่างกายของนายเองก็ได้”
(นั่นไง!)

“พักหลังมานี้นายมีแต่ทำแบบนี้เรื่อยเลย”
แม้จะพยายามหนี แต่ถูกแขนทั้งสองข้างรัดแน่นและดึงเข้าไปกด
“ปล่อยเลยนะ! ปล่อย ว้าก”

แม้จะออกแรงดิ้นแต่ก็ไม่เป็นผล ตัวของผมถูกอุ้มให้ลอยขึ้นมา
พาดอยู่บนไหล่ซ้ายของฮิบิกิ

“เฮ้ยนี้ นายรู้จักยอมแรงให้บ้างสิ รู้ไหมว่าขนาดตัวนายกับฉัน

ต่างกันแค่ไหน ชี้โง่งนี่หว่า!”

แม้พยายามดินและตีแขนขาแล้ว แต่ร่างใหญ่แข็งแกร่งนั้นกลับ
ไม่สะเทือนแม้แต่หน่อย

“ชี้โง่งเหรือ ฉันทอมรับก็ได้ มีใครไม่ใช้ความสามารถพิเศษที่ติดตัว
มาตั้งแต่เกิดให้เป็นประโยชน์บ้างล่ะ”

ผู้ชายตัวใหญ่พนาคำพูดที่ผมไม่อาจเถียงกลับ พลางแบกตัวผม
เดินจากห้องนั่งเล่นผ่านออกมาที่ทางเดินและใช้เท้าเตะประตูห้องนอนซึ่ง
เป็นจุดหมายให้เปิดออก

ผมถูกโยนลงบนเตียงนอนขนาดเซมิดับเบิล สปริงดีดตัวทำให้
ทรงตัวได้ไม่มั่นคงนักแต่ก็พยายามคลานหนี แต่กลับถูกฮิโตะที่นั่งลงบน
เตียงจับตัวเอาไว้ทัน เขากอดผมให้อยู่นิ่งพร้อมล่อคอหลวมๆ ไม่ให้ขยับ
ตัวได้อีก

“สารภาพออกมาตามตรงเดี๋ยวนี้!”

“ไม่อะ แล้วก็มันเจ็บนะ! ปล่อยเลย! คนบ้า”

“อ้อ ยังมีแรงปฏิเสธอยู่ใช่ไหม —งั้น ฉันก็มีวิธีเหมือนกัน”

น้ำเสียงเข้มที่กำลังพูดทำให้ผมเกิดกลัวขึ้นมา

เขาคิดจะทำอะไรมากไปกว่านี้อีกเหรือ

“อ้าก”

ระวังตัวอยู่ได้ไม่นาน จู่ๆ สีข้างก็ถูกจิกจี้จนผมทนไม่ได้ต้อง
กริร้องออกมา

“ยะ...อย่างนะ! เฉพาะอันนี้ฉันขอร้อง...กริดดด”

ทั้งคืนทั้งกริดร้องบิดตัวไปมาจนหมดแรงพุบตัวลงกับเตียง

เพราะหัวเราะจนน้ำตาไหลใบหน้าจึงเปื้อนน้ำตา อีกทั้งลำตัวที่
บิดไปมาทำให้รู้สึกเคล็ดขัดยอกไปหมดทั้งตัว

“...คนใจร้าย ไม่ตายของตำรวจคือการจิกจี้กันหรือไง”

ผมบ่นด้วยความแค้นใจ แล้วมือใหญ่หนาของเขาก็ยื่นเข้ามาใกล้

เพื่อขยี้ผมบนศีรษะที่ยู่อยู่แล้วให้ยุ่งมากขึ้นไปอีก ส่วนริมฝีปากที่ค่อยๆ
ยื่นเข้ามาที่ใบหูก็กระซิบแผ่วเบา

“นายผิเองที่มีลับลมคมใน”

น้ำเสียงอ่อนโยนสั่นโศตประสาท

คำพูดที่ดูเหมือนใจร้ายแต่กลับทำให้หัวใจเต้นรัวและดวงตาร้อนผ่าว

“คนบ้า”

ผมบนพลงพลิกตัวกลับ จากนั้น ยื่นแขนทั้งสองข้างออกไปยัง
ผู้ชายที่นั่งคุกเข่าจ้องมองผมอยู่

ถึงจะน่าเจ็บใจ แต่ความจริงในใจผมอยากชุกตัวอยู่ในอ้อมกอด
ใหญ่นั้นจริงๆ

ใบหน้าที่ซึ่งที่อาชญากรยังต้องเกรงกลัวยิ่งออกมาและค่อยๆ กอดผม
เอาไว้ นิ้วของเขาจับได้แก้มทั้งสองข้างของผมพลงเอ่ยถ้อยคำอย่างผู้ชนะ

“กลับใจแล้วใช่ไหม ดีมากที่เชื่อฟัง”

หลังจากแสดงท่าทีของผู้ชนะแล้วก็ก้มลงจูบราวกับว่าเป็นรางวัล

“ใครกันที่กลับใจ...ฮะ”

เป็นจูบที่ยังคงได้กลิ่นไวน์จางๆ

ลึนกับลึนที่กอดรัดพิ้วพันทำให้ความร้อนแผ่ไปทั่วร่าง สะโพกเริ่ม
กระตุกอย่างแผ่วเบา

ทั้งที่เพิ่มทำไปเมื่อตอนหัวค่ำแท้ๆ...

(ผ่านไปไม่นานก็ต้องการเข่าอีกแล้ว เป็นเอามากนะเรา)

แม้จะอาย แต่ผมก็อดกลั้นความต้องการของตัวเองที่มีต่อผู้ชาย
ที่กำลังกอดอยู่ในตอนนี้ไม่ได้เลยจริงๆ

“ร้อน ร้อนมากเลย จะร้อนไปไหนกันเนี่ย”

ไม่รู้ที่ผมบนประโยคทำนองนี้ออกจากปากมาเป็นครั้งที่เท่าไรแล้ว

ระหว่างบนเหวอก็ไหลซึมจากชอกคอจนหน้าอกและท้องเปียกไปหมด ผมทนไม่ไหวต้องยกขายเสื้อขึ้นพัดเพื่อคลายความร้อนลงบ้าง

กลางเดือนสิงหาคม ใครๆ ก็รู้ว่าเป็นช่วงกลางฤดูร้อน เป็นเรื่องปกติที่อากาศจะร้อนเต็มที่ แต่ผมคิดว่าปีนี้อากาศร้อนมากผิดปกติ เพราะอากาศร้อนแบบนี้มาตั้งแต่กลางเดือนกรกฎาคม และร้อนมากขึ้นทุกวัน

อย่างวันนี้อากาศร้อนมากมาตั้งแต่ช่วงก่อนเที่ยง นอกจากเวลากลางวันที่ร้อนเป็นปกติ แต่นี้ถึงเวลาหัวค่ำแล้วยังไม่มีที่ท่าว่าอุณหภูมิจะลดลงเลย แดดถนาลาดย่างที่ถูกลงแสงแดดแผดเผาเต็มที่มาทั้งวัน ยิ่งแผ่ไอร้อนขึ้นมากจนถึงข้อเท้าอีก

(คืนนี้ต้องร้อนมากแน่ๆ...)

ระหว่างทางกลับบ้าน หลังจากออกไปคุยเรื่องงานที่ย่านอาโอยามะ ผมซึ่งกำลังเดินคิดอะไรเรื่อยเปื่อยอยู่ริมถนนอาโอยามะท่ามกลางความร้อน ก็ต้องหยุดเดินกะทันหันเมื่อสายตาไปเห็นซูเปอร์มาร์เก็ตสุดหรู มองผ่านกระจกเข้าไปดูข้างในร้านที่น่าจะเปิดแอร์จนเย็นฉ่ำ

“คัสตาร์ดพุดดิ้งของร้านนี้อร่อยมากเลย...แต่มันแพง” ถ้าเป็นทุกครั้งที่เกิดแบบนี้ผมจะห้ามใจตัวเองไม่ให้เข้าไปซื้อ แต่วันนี้คลื่นความร้อนเป็นตัวผลักดันอย่างดี ผมจึงเผลอเดินเข้าไปจนใกล้ประตูเปิดปิดอัตโนมัติบานนั้น

ประตูบานเลื่อนเปิดออก ไอน้ำเย็นเข้ามาปะทะรอบตัวผมทันทีที่ก้าวเท้าเข้าไปยืนอยู่ในร้าน

“ว้าว เย็นชื่นใจ”

ผมเผลออุทานออกมาโดยไม่ตั้งใจและเริ่มเดินดูในร้าน ตรงชั้นวางของสดเป็นชั้นแช่เย็นจึงรู้สึกเย็นสบายกว่าเดิมขึ้นไปอีก

ระหว่างยื่นหน้าเข้าไปรับความเย็นจากชั้นวางของแช่แข็ง สมองที่โดนความร้อนจนเบลอของผมก็เริ่มสับสน ในที่สุดสติได้รตรองเหตุผลก็กลับคืนมา ผมถอนหายใจอย่างโล่งอกและมองชั้นสินค้าอีกครั้ง เห็นกล่อง

รูปร่างคั่นตาตีวางอยู่ตรงหน้า

“อะ”

(พิชช่ายี่ห่อนี้ใส่ชีสเต็มที่แล้วก็อร่อยมากเลย)

ผมยื่นมือไปหยิบกล่องพิชซ่าแซ่แข็งนำเข้ามามี้อและมองด้วยความอยากกิน แต่แล้วก็กินขึ้นได้

ฮิปีคิสั่งห้ามกินพิชซ่าแซ่แข็งนี่นา

...แต่นั้นเป็นเพราะเมื่อก่อนผมกินแต่พิชซ่าแซ่แข็งวันละสามมื้อทุกวัน ตั้งแต่เลิกกินพิชซาก็ผ่านมาตั้งครึ่งปีแล้ว กินแค่เดือนละครึ่งคงไม่เป็นไรหรอกน่า

ระหว่างถามเองตอบเองอยู่นั้น กลิ่นหอมของชีสเข้มข้นที่เคยกินก็ชวนเข้ามายั่ววนวนในความคิดอีกครั้ง

ชีสร้อนๆ ค่อยๆ ละลายยี้ดหยุ่นกับมะเขือเทศชุ่มฉ่ำบนแบ่งโดว์กรอบนอกนุ่มใน

“โอ้ย อยากกินจังเลย”

ในที่สุดก็ต้องยอมแพ้ต่อสิ่งยั่ววนตรงหน้า ผมหยิบของต้องห้ามในมือใส่ลงตะกร้าสแตนเลส และรีบวิ่งตรงไปทางแคชเชียร์ราวกับกำลังถูกบางอย่างที่มองไม่เห็นวิ่งไล่ —แต่แล้วกลับต้องหยุดวิ่งกลางคัน

เพราะเหลือบไปเห็นป้ายสีแดงที่ติดบนชั้นวางสินค้า เป็นป้ายสีแดงพิมพ์ตัวหนังสือสีขาวเด่นชัดว่า ‘ลดราคา’

(หรือว่าวันนี้เป็นวันจัดโปรพิเศษ)

ผมจึงหมุนตัวเดินกลับไปหามุมขายของสดอีกครั้งและเช็กดูราคา

เป็นอย่างที่คิดไว้จริงๆ สินค้าร้านนี้มีคุณภาพดีแต่เมื่อเทียบราคากับร้านอื่นแล้วแพงกว่าถึงสามสิบเปอร์เซ็นต์ จึงเป็นร้านที่ชาวบ้านปกติรายได้ธรรมดาไม่มีโอกาสมาใช้บริการได้บ่อยนัก

ในเมื่อรู้อย่างนี้แล้ว ในฐานะที่เป็นชาวบ้านปกติทั่วไปจึงต้องทำตามธรรมเนียม ‘ไม่ซื้อจะเสียโอกาส’ โดยการยื่นมือออกไปหยิบเนื้อที่บรรจุ

ในแพ็คด้วยใจอีกเข็ม

ดูเหมือนว่าเนื้อบดก็ติดป้าย ‘ราคาพิเศษ’ ไว้เหมือนกัน
อาหารที่ใช้เนื้อบดหรือ...สมองผมเริ่มประมวลผลหาเมนูที่ใช้เนื้อบด
(แฮมเบิร์ก)

ใช่แล้ว! คินนี้ทำแฮมเบิร์กกินดีกว่า!

และเริ่มคิดต่อว่าจะไม่ให้ฮิโตะทำกินเหมือนทุกครั้ง ผมพอจะ
ทำเองได้ไหมนะ

โอเคียต่างๆ ที่ผุดขึ้นมาทำให้ผมต้องพึ่งตัวเอง

เยี่ยมยอด! ผมนี่มันอัจฉริยะจริงๆ

(ฮิโตะ ตอนหมอนั่นกลับบ้านแล้วเห็นว่ามือเย็นทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว
คงตกใจแน่เลย)

เมื่อนึกถึงใบหน้าตอนตกใจของฮิโตะ

โอ้โฮ ถ้าตั้งใจทำจริงนายก็ทำได้นี่ ฉันชื่นชมนายจริงๆ —เขาคง
ชมแบบนี้

ดูเหมือนว่าผมจะยืนอยู่คนเดียวโดยไม่รู้ตัว แม่บ้านชาว
ต่างประเทศที่ยืนใกล้ๆ จึงมองผมด้วยสายตาแปลกๆ

“...แยะละ”

ผมรีบหุบยิ้มทำสีหน้าให้จริงจัง

พอตั้งสติได้แล้วผมก็เอาสมาร์ตโฟนขึ้นมา เพื่อเสิร์ชหาข้อมูล
เครื่องปรุงอาหารต่างๆ

เอ...อย่างแรกก็เนื้อบด หอมหัวใหญ่ เกล็ดขนมปังกับไข่ไก่ นมสด
ลูกจันทน์ป่นมีแล้วไม่ต้องซื้อ ผักเคี้ยวปกติก็จะมีเทิร์นเกลซแครอท
มะเขือเทศ มันฝรั่ง เห็ดผัดขมิ้น ไม่ชอบแครอทเท่าไรแต่มีผักสีเขียวสีส้ม
มาช่วยเพิ่มสีสันน่าจะดีกว่า คราวนี้เอาแครอทกับถั่วแขกก็แล้วกัน

ขณะเลือกวัตถุดิบทำอาหารใส่ตะกร้าด้วยความสนุกสนาน พอ
เหลือบไปเห็นกล่องพิซซ่า ความรู้สึกผิดก็เริ่มเกิดขึ้นในใจจึงเอาแครอท

วางปิดไว้ ไม่สิ ไม่สิ ทำแบบนี้ไม่ได้หมายความว่าอยากลบล้างความผิด
ชนะหน่อย

ผมถือถุงซูเปอร์มาร์เก็ตที่ใส่สินค้าราคาลดพิเศษจนเต็มสองมือ
แล้วเดินตัวปลิวลงเนินโอโมเทะชันโด พอถึงห้องตัวเองในแมนชั่นที่
จินงูมาเอะก็เอาของที่ซื้อออกมาวางเรียงบนโต๊ะอาหารทันที

จากนั้นรีบเอากล่องพิซซาแช่แข็งซุกเข้าไปในส่วนลึกสุดของ
ช่องฟรีซ เท่านั้นที่หมดห่วงไปหนึ่ง— อ๊ะ ไม่สิ ผมไม่มีเวลามากขนาดนั้น

มีข้อความจากฮิโตะส่งมาบอกว่าวันนี้จะกลับถึงบ้านตอนสองทุ่ม
หมายความว่าผมมีเวลาเหลือแค่สองชั่วโมงกว่าเท่านั้น ถ้าไม่รีบเตรียม
อาหารอาจไม่ทันเวลา

ที่จริงแล้วห้องของฮิโตะมีอุปกรณ์ทำครัวพร้อมมากกว่า แต่ผม
อยากจะทำเซอร์ไพรส์จึงเลือกทำอาหารในห้องของตัวเอง

ผมหาวิธีทำจากสมาร์ทโฟน แล้วเลือกเอาวิธีที่มีคนโหวตให้มาก
ทั้งยังเป็นวิธีทำสำหรับมือใหม่

“เอาละ ได้เวลาลงมือซะที!”

เริ่มจากผูกสายผ้ากันเปื้อนให้แน่น ตั้งสติให้ดีและเริ่มเตรียมการ
— แรกๆ มันก็พอทำได้อยู่หรอก

“โอ้ย...แสบ แสบตาอะไรขนาดนี้...”

ผมไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าการหันหอมหัวใหญ่จะเป็นเรื่องยาก
ลำบากมาก

ขณะต่อสู้กับหอมหัวใหญ่พลางน้ำหูน้ำตาไหลพราก ผมเพิ่งจะ
เข้าใจความโกรธเคืองของฮิโตะก่อนหน้านี้ ที่ผมทำหอมหัวใหญ่หันละเอียด
ของเขาหล่นพื้นทั้งสามหัวก็ตอนนี้แหละ

กว่าจะหันให้ละเอียดพอใช้ได้ ผมก็รู้สึกร่างแข็งและขาดน้ำ
เพราะน้ำในตัวผมทั้งหมดน่าจะไหลออกตาออกจมูกไปหมดแล้ว ความ
กระหายน้ำทำให้ผมเปิดตู้เย็นเอาเบียร์กระป๋องออกมาดื่มเพื่อเติมน้ำและ

แอลกอฮอล์ให้ร่างกาย —ต่อไปต้องทำอะไรอีกนะ

“ไหนดูซิ ต้องนวดและคลุกเคล้าเนื้อให้เข้ากัน ยิ่งนวดก็ยิ่งดี นวดจนเกิดความเหนียวก็จะยิ่งอร่อย จันทะรอ”

ใส่เนื้อมัดลงในซามสแตนเลส ปรงเกลือพริกไทยแล้วก็เอามือลงไปคลุก

(หวาย ไชมันจากเนื้อติดมือจนเหนอะหนะไปหมดเลย...)

ผมขมวดคิ้วและตัวสั่นเพราะเป็นสัมผัสที่ไม่เคยมาก่อน แต่ก็อดทนผสมคลุกเคล้าและนวดเนื้อมัดที่เหนียวเหนอะและติดมือ พยายามนวดครั้งแล้วครั้งเล่าจนได้ที่ ต่อมาก็ใส่หอมหัวใหญ่ที่ผัดเตรียมเอาไว้ลงไปตามด้วยไข่ไก่ เกล็ดขนมนับและลูกจันทน์ปน นวดต่ออีกพักหนึ่งแล้วใส่นมสด

ถึงตอนนี้ได้เนื้อแฮมเบิร์กแล้ว เหลือแต่ขั้นตอนนี้ให้เป็นก่อน

“ปั้นเป็นรูปกลมหนาประมาณสองเซ็นต์ ต้องตบไล่ฟองอากาศข้างในเนื้อมากให้หมด”

นึกขึ้นได้ว่าเคยดูรายการทำอาหารที่สาธิตเคล็ดลับ โดยใช้มือซ้ายและขวาโยนเนื้อที่ปั้นเป็นก้อนไปมาเหมือนลูกบอลแล้วก็ตบให้มีเสียงเพียะเพียะ ไปด้วย ทำแบบนี้เนื้อจะแน่น ไม่มีฟองอากาศข้างใน

ผมแบ่งเนื้อมาก่อนหนึ่งและลองทำตามที่นึกได้ แต่เนื้อเหนียวติดมือแกะยังงี้ก็ไม่ออก จึงทำได้ไม่คล่องแคล่วเหมือนในรายการโทรทัศน์ แถมเนื้อติดเต็มทั้งสองมือจนเริ่มหงุดหงิด

“ไว้ย อะไรเนี่ย น่าโมโห”

ความหงุดหงิดพุ่งถึงขีดสุด จึงเหวี่ยงเนื้อในมือขวาวออกอย่างแรง “ฮึะ”

คราวนี้ก้อนเนื้อหลุดออกจากมืออย่างง่ายดาย มันลอยผ่านมือซ้ายที่รออยู่ไปติดหนึบที่กระเบื้องฝาผนังห้องครัว

“.....”

จากใจสำนักพิมพ์

มาถึง TOUGH 5 Hot Target ซึ่งเป็นบทสรุปเล่มสุดท้ายของซีรีส์ TOUGH ชุดนี้กันแล้ว นอกจากมีการเฉลยปมปริศนาสำคัญของเรื่องที่ทั้งเจื่อนำเอาไว้ตั้งแต่เล่มที่ 4 สำคัญที่สุดคือบทสรุปความสัมพันธ์ของตัวละครเอกทั้งสองของเรานั่นเอง หลังจากฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ มามากมาย มาถึงตอนนี้บอกได้แค่ว่า ความรักและความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นสิ่งที่สำคัญและสวยงามมากจริงๆ ค่ะ

ขณะที่ผู้อ่านทุกท่านกำลังถือหนังสือเล่มนี้อยู่ พวกเราผู้รักของทุกคนจากใจจริงในการสนับสนุนที่มีต่อสำนักพิมพ์วายโอเลต์ และการสนับสนุนนิยายชุดนี้ที่เรียกได้ว่าเป็นชุดปฐมฤกษ์ของเรา ทั้ง 5 เล่มในซีรีส์ TOUGH นี้คือความตั้งใจจริงของพวกเราทุกคนที่อยากรนำเสนอผลงานดีๆ แต่ผู้อ่านทุกท่านค่ะ หวังว่าจะได้รับความเพลิดเพลินในการอ่าน และรอคอยนิยายคัดสรรเรื่องใหม่ๆ ที่จะทยอยออกมาในลำดับต่อไปด้วยนะคะ

ด้วยรักจากวายโอเลต์

เคารพความต่างบนเส้นทางรักของทุกคน

จากใจนักแปล

เล่ม 5 นี้ใช้ชื่อ Hot Target เป้าหมายสุดร้อนจริงๆ ค่ะ ตัวร้ายก็ร้ายมากมายๆ แต่ก็มีเสน่ห์น่าสนใจพอกัน ที่สำคัญก็คือตัวละครหลักมีการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดมาก หวังว่าจะสื่อออกมาให้ทุกคนที่อ่านได้รู้สึกไม่ต่างจากต้นฉบับญี่ปุ่นนะค่ะ

ถ้าใครอ่านแล้วอยากเฝ้าต้มอยก้เชิญที่เพจวายโอเล็ตได้เลยคะ

หวังว่าจะได้พบกันอีกนะค่ะ

Neco Maid

สิงหาคม 2023

แนะนำผู้แต่ง

คาโอรุ อิวาโมโตะ (Kaoru Iwamoto) เป็นนักเขียนแนว Boy's Love ชื่อ
ดังของญี่ปุ่น เกิดที่โตเกียว กรุ๊ปเลือด O มีผลงานเดบิวต์เรื่องแรกคือ TOUGH!
ซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกกับสำนักพิมพ์ BiBLOS ในปี 1998

ผลงานเรื่อง TOUGH! เป็นซีรีส์ทั้งหมด 7 เล่ม ก่อนที่สำนักพิมพ์ BiBLOS
จะปิดตัวลง หลังจากนั้นทางสำนักพิมพ์ Libre ได้นำมาปรับเปลี่ยนปกและพิมพ์
ซ้ำออกใหม่อีกครั้ง เริ่มจาก TOUGH 1 Troublemaker และ TOUGH 2 Valentine
Kids เมื่อเดือนกรกฎาคม ปี 2016

ผลงานซีรีส์ที่ได้รับความนิยมถึงกับออกฉบับคอมมิคควบคู่กันไปด้วย
อย่าง YEBISU Celebrities และ ซีรีส์ Hatsujou ก็เป็นผลงานที่ได้รับความนิยม
อย่างล้นหลามของ อ.คาโอรุ อิวาโมโตะ

แฟนๆ สามารถติดตามผลงานของอาจารย์อิวาโมโตะได้ที่บัญชี
ทวิตเตอร์ @kaoruiwamoto

แนะนำนักวาดภาพประกอบ

บอสโก ทาคาซากิ (Bosco Takasaki) นักวาดการ์ตูนแนว Boy's Love ยอดนิยม เกิดที่จังหวัดโตเกียว กรุปเลือด O มีผลงานทั้งวาดหน้าปกนิยายและคอมมิคของตัวเองดังหลายเรื่อง นอกจากซีรีส์ TOUGH แล้ว ผลงานที่รับผิดชอบวาดปกอย่างซีรีส์ Goukantou (ผู้แต่ง : Suzuki Ami /สนพ.Libre) ก็ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากเช่นกัน นอกจากนี้ก็ยังมีผลงานคอมมิคอื่นๆ ที่น่าติดตามอีกมากมาย

เพื่อนๆ สามารถติดตามผลงานของ อ.บอสโก ทาคาซากิ ได้ที่ ทวิตเตอร์ @bosh_bosco และอินสตาแกรม bosco_takasaki

คาโอรุ อิวาโมโตะ เขียน

บอสโก ทาคาซากิ ภาพ

Neco Maid แปล

© Kaoru Iwamoto 2016

Originally published in Japan in 2016 by Libre Inc.

Thai translation rights arranged with Libre Inc.

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2566

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์วายโอเล็ด บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0527-4

คาโอรุ, อิวาโมโตะ.

Tough 5: Hot Target.– กรุงเทพฯ : บุ๊ค ไทม์, 2566.

228 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. เนโกะเหมด, ผู้แปล.

II. บอสโก, ทาคาซากิ, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0527-4

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการพิเศษ

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ประสานงานลิขสิทธิ์

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวษระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

Kantie Takahashi

Myorenji

Bussara R. วลัยรัก ชัยวงษ์

รุ่งฤทัย ศรีสุข

รุ่งฤทัย ศรีสุข

บ.ชววงศ์

Makoto Shigeno

ชวิน เฉลิมชัยกิจ อัครคณัฐ ชุ่มนุเม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

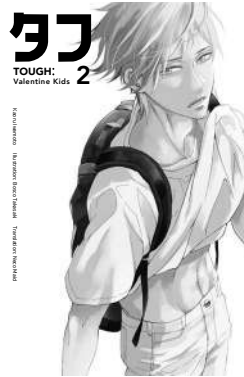
สำนักพิมพ์วายโอเล็ด บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621 0 2415 6507

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ทว

TOUGH:
Hot Target

5

ผู้ชายที่เคยคิดว่าทั้งเกลียด ไม่อยากเห็นหน้า แต่ความจริงแล้ว
รักเขามาตลอด
ชินใจตัวเองแล้ว

ชีวิตนี้จะรักนายคนเดียวไปจนตาย
คำสารภาพรักจากฮิบิคิทำให้ทั้งคู่สื่อใจถึงกันได้ที่สุดในที่สุด
เป็นความรักแสนหวานและมีความสุขมากจนแทบคลั่ง
ทว่า วันเวลาแห่งความสุขนั้นมีเพียงน้อยนิด เพราะจู่ๆ ฮิบิคิก็
ถูกตำรวจนครบาลคุมตัวไป!

“ไม่มีนายอยู่ด้วย ฉันก็ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปทำไม จากนั้นไป
ถึงนายจะเสียใจทีหลัง ฉันก็จะไม่ปล่อยมือจากนายแน่นอน”

บทสรุปความรักของ คามิคุระ ฮิบิคิ นายตำรวจขาโหดจอม
หยิ่งบ้าพลัง กับ ฮิรามะ ชินโง่ กราฟฟิกดีไซเนอร์ผู้ช่างสอดรู้สอดเห็น
จนหาเรื่องนุ้ยไส่ตัว ที่เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว!